

handlinger er reglen identisk med den i lov 1933 § 8, 2. stk., indeholdte. Undtaget fra beskyttelsen er kun de indlæg, skriftlige eller mundtlige, som kan betegnes som forhandlinger, ikke f. eks. et sagkyndig indlæg, som fremlægges i eller forelægges for forsamlingen eller retten uden at være et egentligt led i forhandlingerne. På den anden side bør ordet „forhandlinger“ ikke gøres til genstand for en for snæver fortolkning. I tvivlstilfælde må formodningen være for, at en tale eller lignende i en offentlig valgt myndighed er et led i en forhandling.

Med hensyn til forhandlinger på andre møder bestemmer lov 1933 § 8, 3. stk., at de frit kan refereres i pressen. Som ovenfor anført må der imidlertid også uden denne regel være en almindelig adgang til at referere, hvad der udtales offentligt. Nærværende lovforslag supplerer denne referatadgang med en låneregel, hvorefter ordret gengivelse i pressen eller andre steder kan ske af forhandlinger på offentlige møder, som afholdes til drøftelse af almene spørgsmål. Låneadgangen omfatter således ikke f. eks. indlæg på kongresser eller konferencer til overvejelse af fagspørgsmål. Bestemmelsen forudsætter, at offentligheden har adgang til selve mødet. Den kan derfor ikke anvendes på en i radio eller fjernsyn udsendt diskussion, medmindre der er offentlig adgang til diskussionsmødet.

Til § 25.

Stk. 1. Bestemmelsen danner en parallel til § 23, stk. 1, men formuleringen er noget videre som følge af de særlige forhold, der gør sig gældende for kunstværkers vedkommende.

I medfør af § 2 har ophavsmanden til et kunstværk eneret til at gøre værket tilgængeligt for almenheden, herunder også til at udstille originalkunstværket offentligt.

At kunstneren bør kunne bestemme, om et af ham frembragt værk, der endnu befinder sig i hans eje, skal udstilles, synes også umiddelbart klart. Derimod har man fundet, at overvejende grunde taler for ikke at tillægge kunstneren udstillingsretten, for så vidt angår eksemplarer af værket, som han har afhændet. Retten til at udstille kunstværket er kun undtagelsesvis af væsentlig økonomisk eller anden betydning for kunstneren, og den, der har erhvervet et kunstværk, bør være berettiget til i fysisk forstand at råde over dette, så længe han ikke derved krænker kunstnerens ideelle interesser, jfr. § 3.

Når det tillades frit at udstille overdragne eksemplarer, bør disse også kunne vises offentligt ved gengivelse ved hjælp af tekniske anordninger (film, fjernsyn m. v.). I disse tilfælde vil det ofte

for fremvisningen være nødvendigt, at der fremstilles et særligt eksemplar af kunstværket, et lysbillede eller en optagelse på film, og hertil må samtykke i almindelighed indhentes fra kunstneren. Retten til at fremvise kunstværket får altså i sådanne tilfælde kun praktisk betydning, når den, der vil vise det, råder over et med ophavsmandens samtykke fremstillet eksemplar af værket.

For en speciel gruppe af tilfælde har man dog fundet det praktisk at tillade, at også selve eksemplar fremstillingen kan finde sted uden kunstnerens samtykke, idet det i 2. pkt. af § 25 stk. 1 er bestemt, at værket, når eksemplarer af det er overdraget eller udgivet, kan medtages i film (eller fjernsyn), når gengivelsen er af underordnet betydning for filmens (eller fjernsynsprogrammet) indhold. Det er nødvendigt at give en særlig bestemmelse om dette forhold, idet der ved optagelsen af en film fremstilles et eksemplar af det optagne på filmstrimlen. Reglen, hvorom der opnåedes enighed på det nordiske ophavsretsmøde i København i 1957, er optaget med forbillende i en bestemmelse i den nyligt gennemførte engelske Copyright-lov.

Retten til at gøre kunstværket tilgængeligt for almenheden omfatter principielt også foranstaltninger, hvorved det spredes blandt almenheden. En spredning kan navnlig finde sted ved udgivelse af mangfoldiggjorte eksemplarer. Her bør ophavsmandens ret imidlertid begrænses på samme måde som, når litterære eller musikalske værker udgives, jfr. § 23. Når værket er udgivet, bør med andre ord eksemplarer, der omfattes af udgivelsen, frit kunne spredes videre.

§ 25 stk. 1 er udformet i overensstemmelse med ovenstående.

Kunstneres organisationer har ønsket bestemmelsen formuleret således, at ophavsmanden ikke ved værkets overdragelse mister retten til at udstille det, undtagen for så vidt der er tale om udstillinger med salg for øje. Man har herved dels henvist til, at den gældende lov — omend den på dette punkt ikke er ganske klar — nærmest må forstås som givende ophavsmanden en ret til at udstille det afhændede værk, dels anført, at det kan have økonomisk værdi for kunstneren at kunne forhindre en ejer i at udstille hans værker, ligesom også hensyn af anden art undertiden kan tale for, at kunstneren får mulighed for at hindre en sådan udstilling.

Af de grunde, der er nævnt tidligere i bemærkningerne til § 25 har man imidlertid ment, at burde opretholde den i lovtæksten foreslåede regel, der iøvrigt også — hvad udstillingsretten angår —